

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 10C/341/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513210987
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2014:2513210987.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany samosudkyňou JUDr. Vladimírou Slobodovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 807 598, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh zamietá.

Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhmi doručenými Okresnému súdu Skalica dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Skalica ako exekučného súdu, keď o žiadostiach o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Tieto návrhy boli na Okresnom súde zaevidované pod sp. zn. 2C/218/2012 až 2C/331/2012, 2C/333/2012 až 2C/377/2012 a následne spojené uznesením OS Skalica č. k. 2C/218/2012-8 zo dňa 30.10.2012 na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 2C/218/2012.

Navrhovateľ vo svojom návrhu súčasne vzniesol námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Skalica a vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania žiadal o ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci a o prikázaní veci inému súdu.

Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 11NcC/26/2012-23 zo dňa 19.11.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Skalica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 2C/218/2012 a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Piešťany, ktorému vec napadla dňa 14.10.2013 pod sp. zn. 10C/341/2013. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.01.2013.

Okresný súd Piešťany uznesením č. k. 10C/369/2012-61 zo dňa 16.09.2013 návrhy (pôvodne vedené na Okresnom súde Skalica pod sp. zn.: 2C/218/2012 - 2C/331/2012, 2C/333/2012 - 2C/377/2012) vylúčil na samostatné konania, v súčasnosti vedené pod spisovými značkami: 10C/369/2012, 10C/232/2013 - 10C/389/2013. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.09.2013.

Predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili, svoju neúčast' ospravedlnili. Súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti a rozhodol tak, že návrh zamietne ako nedôvodný.

Navrhovateľ v rámci ospravedlnenia sa z pojednávania doručeného súdu e-mailom deň pred pojednávaním žiadal o odročenie pojednávania na iný vhodný termín. Žiadosť o odročenie odôvodnil tým, že v ten istý čas má vytýčené pojednávanie v obdobnej veci na inom okresnom súde, pričom klient

vylučuje substitúciu, trvá na účasti splnomocneného advokáta a žiada nekonať v jeho neprítomnosti. Súd právneho zástupcovi navrhovateľa pred začatím pojednávania vo veci oznámil telefonicky i e mailom právneho zástupcovi navrhovateľa, že neakceptuje jeho žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že kolízia s iným pojednávaním nie je dôvodom na odročenie pojednávania. Na základe uvedeného súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Z hľadiska procesnej stránky veci pre úplnosť súd uvádza, že pokiaľ ide o pojednávania, ktoré boli vykonané v neprítomnosti navrhovateľa, mal súd za to, že sú splnené podmienky na takýto postup v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Súd vyhodnotil žiadosť o odročenie pojednávania ako nedôvodnú, neakceptoval ju a aj to právneho zástupcovi navrhovateľa pred začatím pojednávania oznámil. Obsahom základného práva (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Kolízia dvoch pojednávanií toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytýčeného pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (viď I. ÚS 68/1998). Dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom môže byť aj kolízia s iným pojednávaním právneho zástupcu účastníka konania, ak od účastníka nemožno spravodlivo požadovať, aby si zvolil iného zástupcu. V žiadosti o odročenie pojednávania právny zástupca uviedol, že navrhovateľ nesúhlasí s tým, aby sa pojednávania zúčastnil advokát na základe substitučnej plnej moci. Súd má za to, že od navrhovateľa možno spravodlivo žiadať, aby sa pojednávania zúčastnil advokát na základe substitučnej moci a to najmä s prihliadnutím na množstvo žalôb, ktoré v rámci Slovenskej republiky na všeobecné súdy podal. Nie je preto reálne možné zabezpečiť toto zo strany súdov (keď O.s.p. umožňuje konať aj v neprítomnosti za splnenia určitých podmienok, ktoré v tomto prípade splnené boli) a to aj s poukazom na riziko vzniku prieťahov v konaní, o ktoré mimochodom navrhovateľ opiera tento návrh. Navyše navrhovateľ túto kolíziu ani nepreukázal a súd poukazuje aj na to, že žiadosť o odročenie pojednávania nebola podaná včas, keď predvolanie na pojednávanie právny zástupca navrhovateľa prevzal 22.1.2014 a žiadosť o odročenie pojednávania zaslal súdu mailom v deň pojednávania o 07.10 hod., hoci o kolízii musel vedieť skôr. Navyše táto žiadosť nemala ani zákonom požadované náležitosti v zmysle § 119 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľ sa návrhom domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Skalica, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 206000039 dlžníkom (povinným): O. C., F. XX.XX.XXXX, (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 7110/2011) v zákonom stanovenej lehote a rozsudkom rozhodol, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 5.077 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.015,40 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania. Ďalej v návrhu uviedol, že je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, a to postupom podľa § 38 Exekučného poriadku, zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 206000039 dlžníkom: O. C., F. XX.XX.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 7110/2011. Exekučný súd rozhodol podľa tvrdenia navrhovateľa o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 19.08.2011 (konanie pritom začalo dňa 10.05.2011, t.j. s omeškaním viac ako 101 dní), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Navrhovateľ si uplatňuje z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nesprávny úradný postup charakterizoval: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Podľa tvrdenia navrhovateľa exekučný súd nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku rozhodnutej veci. NA jednej strane totiž existuje rozsudok rozhodcovského súdu ako exekučný titul, ktorý nie je možné zrušiť a je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné navrhovateľom iniciovať občianske súdne konanie, požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny, lebo existenciou rozhodcovského rozsudku je tu prekážka právoplatne rozhodnutej veci.

Navrhovateľovi vznikla podľa jeho vyjadrenia majetková škoda v sume 5.077 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.015,40 eur (ako 20 % z 5.077 eur), pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom došlo podľa vyjadrenia navrhovateľa k zmareniu legitímneho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. V prípade včasného rozhodnutia exekučného súdu mohol navrhovateľ uskutočniť rad iných krokov k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky, lebo by vedel o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 1.015,40 eur ako 20 % z sumy 5.077 eur. Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval, preto podal tento návrh.

K návrhu navrhovateľa sa vyjadril odporca, ktorý okrem iného poukázala na nejasný titul nároku na náhradu škody, lebo z návrhu nie je zrejmé, či sa namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov v konaní alebo sa nároku domáha z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ako nezákonného rozhodnutia. Má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Považoval návrh za podaný predčasne, keďže v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neuplynulo 6 mesiacov. Odporca sa odvolal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 16/02, v ktorom ústavný súd konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Navrhovateľ podľa názoru odporcu nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy v konaní a ani rozhodnutie, v ktorom by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktorých existenciu môže konštatovať len ústavný súd, preto nie je preukázaný ani nesprávny úradný postup. Rovnako odporca namietal aj vyčíslenie materiálnej škody s odôvodnením, že požadovať paušálnu sumu je nesprávne a účelové. V konaní je potrebné preukázať skutočnú škodu listinnými dôkazmi. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické, ale podlieha podrobnému skúmaniu, keďže prieťahy v konaní môže posudzovať len ústavný súd. Ďalej vzniesol námietku premlčania. Žiadal návrh zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie písomným vyjadrením odporcu, pripojeným spisom Okresného súdu Skalica sp. zn. 2Er/1030/2011 ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci.

Dňa 06.07.2011 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Skalica žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému C. O., F.. XX.XX.XXXX na vymoženie istiny 1.415,83 eura s príslušenstvom. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave z 15.02.2011 sp. zn. SR 13675/10. Z obsahu zmluvy o úvere č. 206000039 uzavretej dňa 21.12.2009 (nachádzajúcej sa v pripojenom exekučnom spise) mal súd preukázané, že dlžník C. O. ju uzatvoril ako spotrebiteľ, aj keď na predtlačenej zmluve sa odkazuje na aplikáciu § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Navrhovateľ poskytol dlžníkovi úver 600 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť dlh v sume 1.176 eur v 12 mesačných splátkach po 98 eur. Z obsahu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 13675/10 zo dňa 15.02.2011 súd zistil, že dlžníkovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.415,83 eur s príslušenstvom a trovy rozhodcovského konania.

Okresný súd Skalica uznesením č. k. 2Er/1030/2011-10 zo dňa 25.07.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože mal za to, že rozhodcovská doložka je neplatná. Voči tomuto uzneseniu nebolo zo strany navrhovateľa (oprávnenej osoby) podané odvolanie a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25.08.2011. V súvislosti v týmto postupom súdu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda, náhrady ktorej sa v tomto konaní domáha.

Pri posudzovaní návrhu navrhovateľa súd vychádzal z jeho obsahu, pričom právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu („iura novit curia“).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdu, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Predmetom konania je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody v sume 5.077 eur predstavujúca náhradu istiny z príslušenstvom pre nemožnosť jej priznania právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.015,40 eur (20 % z 5.077 eur).

Nakoľko odporca namietal, že návrh bol podaný predčasne, súd sa najprv vysporiadal s touto námietkou. V danej veci nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním návrhu na súd nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania a preto má súd za to, že táto námietka odporcu nie je vzhľadom na uvedené dôvodná. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo strany odporcu uspokojený nebol.

Súd vychádzal z toho, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nespĺnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik

a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou.

Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009.

V danom prípade mal súd za preukázané, že exekučný súd poverenie nevydal, naopak žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol, následne exekučné konanie zastavil.

Súd má za to, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 č. k. II. ÚS 520/2012-39).

Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29.6.1999 sp. zn. 2 Cdom 129/97). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.8.2009 sp. zn. 25 Cdo 1018/07).

Nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 24/04).

Súd na základe vyššie uvedeného preto konštatoval, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu súdu nedošlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty).

Čo sa týka prieťahov v konaní súd uvádza, že otázku - či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (prieťahy v konaní tvrdila žalobkyňa), je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súдне konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z. z.). Rozhodnutie ústavného súdu navrhovateľ nepredložil a na toto sa vo svojom návrhu ani neodvolával.

Súd má za to, že aj keď § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu podania návrhu neobsahuje ustanovenia o právomoci prvostupňového súdu rozhodovať vo veciach náhrady škody z titulu prieťahov v konaní až po právoplatnom rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prieťahom v konaní, tak z dôvodovej správy týkajúcej sa poslednej novelizácie zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že

takýmto spôsobom bolo potrebné k citovanému ustanoveniu zákona pristupovať vždy. Novela nezaviedla nič nové, len explicitne vyjadrila, čo bolo zrejme už pred účinnosťou novely. K doplneniu ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. zákonodarcu nepochybne viedla skutočnosť, že práve z dôvodu absencie explicitného vyjadrenia povinnosti súdu vychádzať aj pri posudzovaní nárokov vyplývajúcich z tvrdeného nesprávneho úradného postupu z rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prietahom v konaní (s tým, že takéto nie je v právomoci prvostupňového súdu) prichádzalo v praxi k nejednotnosti vo výklade citovaného zákona a zrejme i k nejednotnosti v konaní pred súdmi. Uvedené podľa názoru súdu vyplýva z bodu 7 dôvodovej správy k návrhu zákona č. 508/2010 Z. z., ktorý novelizuje zákon č. 514/2003 Z. z., podľa ktorej návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR.

Súd vychádzal z myšlienkového pochodu, že nezákonné rozhodnutie je akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Právo na náhradu škody možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov.

Podporne súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 26.8.2009 sp. zn. 31 Cdo 3489/2007 (Priznanie náhrady škody nie je podmienené úspešnosťou opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktoré sa neskôr stalo nezákonným).

Z exekučného spisu je zrejme, že uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia nebolo napadnuté odvolaním (pozn. súdu: poučenie o možnosti podať odvolanie uznesenie obsahovalo) a toto nebolo ani zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť.

Je však nepochybné, že § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. umožňuje výnimku z obligatórnej povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov podľa osobitného predpisu. Zákonodarcia tým chcel umožniť v prípadoch hodných osobitného zreteľa uplatňovanie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (pri splnení ostatných predpokladov) aj takým poškodeným, ktorí podmienku podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu nespĺnili (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.4.2010 sp. zn. 5 Cdo 171/2009).

To, čo treba chápať pod pojmom prípady hodné osobitného zreteľa, je v danom prípade na posúdení súdu. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že navrhovateľ (oprávnený) nepodal v rámci exekučného konania riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. V konaní nebolo preukázané, že by existovalo rozhodnutie, ktorým bolo toto uznesenie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Prípady hodné osobitného zreteľa navrhovateľ ani netvrdil. Pre úplnosť však súd ešte uvádza, že vo všeobecnosti možno ustáliť, že by muselo ísť o prípady, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie (na strane účastníka: náhla nevyhnutná hospitalizácia, obmedzenie alebo strata procesnej spôsobilosti, na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal napr. nesprávne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku a pod.).

Muselo by ísť ďalej o rozhodnutie, ktoré je zjavne nezákonné, napr. ak súd rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do jeho právomoci, prekážka res iudicata (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7.10.2008 sp. zn. 13 Co 72/2008), čo žalobkyňa tvrdila.

Tu treba ale uviesť, že aj keď poškodený nevyužije možnosť podať odvolanie, môže sa domáhať náhrady škody ale len za podmienky, že rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zmenené alebo zrušené (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010 sp. zn. 1 Cdo 43/2009).

Súd záverom uvádza, že:

A/ Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. V danom prípade navrhovateľ právomoc súdu v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta mu, že v rozpore so zákonom preskúmal rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, na čo nemal právomoc. Namietá tak, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o

námietku, ktorú navrhovateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov súdu (právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založil svoje rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.2.2012 sp. zn. 4 Cdo 11/2012). V prejednávanej veci je nepochybné, že súd rozhodoval vo veci, ktorá patrí do jeho právomoci.

B/ Prekážka rozsúdenej veci (reiiudicatae) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého premetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutočných tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní navrhovateľom, je navrhovateľom aj v novom konaní alebo má postavenie odporcu, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie odporcu). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávnenej Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému C. O., F. XX.XX.XXXX o vymoženie 1.415,83 eur s príslušenstvom, na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave z 15.02.2011 sp. zn. SR 13675/10, vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2Er/1030/11, nepredchádzalo žiadne iné konanie na súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Ohľadne prípadného prietahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnení a povinní osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní.

Rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej. V nadväznosti na uvedené je treba poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27.1.2007 sp. zn. 3 Cdo 164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

Súd v exekučnom konaní nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.3.2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012).

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľa napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal ich reálny vznik. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa názoru súdu sa navrhovateľovi nepodarilo vôbec preukázať, že by mu v súvislosti s postupom Okresného súdu Skalica v exekučnej veci vznikla akákoľvek škoda, či ujma. Navrhovateľ si uplatnil nárok na náhradu nákladov spojených so správou a vymáhaním pohľadávky bez toho, aby ich bližšie špecifikoval (napr. koľko zamestnancov informačného systému spravovalo pohľadávky dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu), keď nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný už tým, že nesplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Znamená to, že vznik nákladov navrhovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní na správu a vymáhanie pohľadávky nie je v príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Skalica v exekučnej veci. Navrhovateľ svoje tvrdenia o vzniku majetkovej škody v návrhu všeobecne popísané nijako nezdokladoval a určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku. V časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy dospel súd k záveru, že v prejednávanej veci by stačilo iba prípadné konštatovanie porušenia práva a nie sú dané dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s prihliadnutím na dôvody uvedené vyššie. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora, s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Samotnú situáciu vyvolal sám navrhovateľ tým, že uprednostnil rozhodcovský súd (súkromnoprávny orgán) pred všeobecným súdom, ktorý by nepochybne pri rozhodovaní vychádzal zo zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonoch na ochranu spotrebiteľa a súdnej praxe. Nepochybne navrhovateľovi musela byť všeobecne známa vzhľadom na predmet jeho podnikania (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov), a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodovacia prax všeobecných súdov v danej problematike rozhodcovských rozsudkov. Preto, ak by aj navrhovateľovi vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola preukázaná súvislosť ich vzniku s postupom Okresného súdu Skalica v exekučnej veci. Z všetkých vyššie uvádzaných skutočností a vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľ v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup súdu ani nezákonné rozhodnutie súdu a preto si ustálil, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu bolo nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Na základe uvedeného súd návrh ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Ďalšími predpokladmi zodpovednosti za škodu sa už preto nezaoberal.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu súd uvádza nasledovné: Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľa nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa taktiež už zaoberal.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (RuizTorija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; HiroBalani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

V závere dáva súd navrhovateľovi do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Len pre úplnosť súd uvádza, že navrhovateľ vo svojom žalobnom petite žiadal najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvlášť rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh. Spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá v konaní úspech nemala. Súd však úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne v tomto konaní nevznikli.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch. Ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený (§ 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch). Nakoľko súd návrh zamietol, teda úspešným v konaní bol odporca, súd ho nezaviazal k zaplateniu súdneho poplatku za návrh v nadväznosti na § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporcu k zaplateniu súdneho poplatku za návrh.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Krajský súd v Trnave prostredníctvom Okresného súdu Piešťany, v troch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo požiadať o výkon rozhodnutia podľa Zák. č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov (Exekučného poriadku).